

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 10/08

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:

mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, voorzitter, drs. R.V.W.M. Lantain, wonende te Velp,
dr. T.C.A.M. van Woerkom, wonende te Den Haag, arbiters, bijgestaan door mr. A.C. de Die, griffier,
heeft het navolgende arbitraal vonnis gewezen

in de zaak van

A.

wonende te Z.,
eiser in conventie,
verweerder in reconventie,
gemachtigde: mr. M.K. van den Berge;

tegen:

de stichting B.,

gevestigd te Y.,
verweester in conventie,
eiseres in reconventie,
gemachtigde: mr. G.J. Verduijn.

Partijen worden hierna aangeduid als de arts en de stichting.

1. Procesverloop

- 1.1 De gemachtigde van de arts heeft bij brief van 18 februari 2010 deze procedure aanhangig gemaakt onder indiening van de memorie van eis.
De vorderingen van de arts strekken ertoe dat het Scheidsgerecht de stichting zal veroordelen aan de arts te betalen een bedrag van € 50.000,-- als overeengekomen afkoopsom dan wel schade en een bedrag van € 150.000,-- ter zake van goodwill, en meer subsidiair een schadevergoeding van € 200.000,--, alsmede € 25.000,-- immateriële schade, dit alles met de wettelijke rente vanaf 1 september 2009, met veroordeling van de stichting tot betaling van buitengerechtelijke kosten en de kosten van deze arbitrage.
Bij de memorie van eis zijn de producties 1 tot en met 23 overgelegd.
- 1.2 De stichting heeft bij memorie van antwoord in conventie de vorderingen bestreden en geconcludeerd tot afwijzing daarvan en zij heeft in reconventie gevorderd de arts te veroordelen tot betaling van € 59.427,10 ter zake van praktijkkosten en een bedrag van € 22.750,-- als kosten van diens waarneming, met de wettelijke rente over de praktijkkosten vanaf 22 januari 2010, een en ander met veroordeling van de arts in de proceskosten.
De stichting heeft producties 1 tot en met 33 bij de memorie van antwoord gevoegd.
- 1.3 De arts heeft bij memorie van antwoord in reconventie de vorderingen van de stichting bestreden en geconcludeerd tot afwijzing daarvan, onder overlegging van de producties 24 tot en met 27.

- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 31 mei 2010. De arts is verschenen met zijn gemachtigde. Van de zijde van de stichting waren aanwezig: C., directievoorzitter, haar gemachtigde en mr. J.J.M. Remme. Partijen hebben de wederzijdse standpunten doen toelichten.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 De arts is met ingang van 1 november 2004 als plastisch chirurg voor 0,6 fte toegelaten tot het door de stichting geëxploiteerde ziekenhuis D. te Z.. Hij heeft toen geen vergoeding voor goodwill betaald. Het specialisme plastische chirurgie, waarvoor tot de komst van de arts geen aparte afdeling in het ziekenhuis bestond, werd verzorgd door de aan het E. te X. verbonden maatschap. Deze verlangde evenwel betaling van goodwill. De stichting heeft deze goodwill afgekocht voor een bedrag van € 30.000,--. De stichting heeft de arts verzocht dit bedrag aan haar te betalen, hetgeen deze niet heeft gedaan.
- 2.2 Tussen partijen is herhaalde malen overleg gevoerd over de door de arts verlangde uitbreiding van de praktijk met een tweede plastisch chirurg, doch daarover is, ondanks het feit dat ook de stichting herhaalde malen gesuggereerd heeft daartoe over te willen gaan, geen overeenstemming bereikt. In de loop van de tijd ontstonden over de praktijkvoering van de arts steeds vaker twistpunten tussen partijen.
- 2.3 De arts heeft bij brief van 14 januari 2008 aan de stichting kopieën gezonden van zijn brieven aan patiënten waarin hij meedeelt zich genoodzaakt te voelen grote en/of risicovolle operaties uit te stellen, met het aanbod aan patiënten hen desgewenst door te verwijzen naar een ander ziekenhuis. Op 24 juni 2008 heeft de advocaat van de arts de stichting aansprakelijk gesteld voor door hem te lijden inkomstenderving wegens zijn “gedwongen productieverlaging”. Daarover heeft op 9 juli 2008 overleg plaatsgevonden. De arts heeft bij brief van 5 augustus 2008 afwijzend gereageerd op voorstellen van de stichting tot verbeteringen, en hij heeft haar bij brief van 20 augustus 2008 gemaand over te gaan tot de werving van een tweede plastisch chirurg.
- 2.4 Volgens de arts heeft de stichting hem structureel tegengewerkt en geprobeerd hem uit het ziekenhuis weg te werken. Volgens de stichting was de arts niet bereid ten volle de praktijk uit te oefenen en verwees hij vaak patiënten naar privéklinieken. De stichting maakt de arts nog een groot aantal andere verwijten, die door de arts als onjuist van de hand zijn gewezen. Niet in geschil is dat de arts als plastisch chirurg in medisch opzicht steeds naar behoren heeft gewerkt.
- 2.5 Op 31 oktober 2008 is de praktijk van de arts gevisiteerd door de Nederlandse Vereniging voor Plastische Chirurgie. De arts heeft tegen het rapport een aantal bezwaren aangevoerd.
- 2.6 Bij brief van 19 maart 2009 heeft de advocaat van de stichting aan de advocaat van de arts bericht dat het voornemen bestond de toelatingsovereenkomst met hem op te zeggen. De arts is opgeroepen te worden gehoord, doch hij is niet verschenen op het aangezegde tijdstip. Bij brief van 15 juni 2009 heeft de stichting de toelatingsovereenkomst opgezegd, met instemming van het stafbestuur. De gronden voor de opzegging die aan de arts zijn meegedeeld houden, kort samengevat, in dat hij brieven met kritiek op het ziekenhuis aan patiënten doorstuurt, weigerde het visitatierapport af te geven, structureel patiënten doorverwijst naar privéklinieken, niet zorgt voor een sluitende waarneemregeling en ook op tal van andere onderdelen zijn verplichtingen niet nakomt. De opzegging is gedaan met inachtneming van de opzegtermijn van zes maanden tegen 1 januari 2010.

- 2.7 Vervolgens heeft uitgebreid overleg tussen de advocaten van partijen plaatsgevonden. Bij e-mailwisselingen van 17 en 18 augustus 2009 heeft de advocaat van de arts zich op het standpunt gesteld dat volledige overeenstemming was bereikt. De advocaat van de stichting heeft dit vervolgens betwist. Dienaangaande is het volgende van belang:
- a) De advocaat van de stichting heeft bij e-mail van 7 augustus 2009 aan de arts aangeboden dat de stichting hem € 50.000,- zou betalen en de door de OMS vast te stellen goodwill voor zijn praktijk op voorwaarde dat hij per 1 september 2009 het ziekenhuis zal verlaten, welk aanbod geldt voor tien dagen.
 - b) De advocaat van de arts heeft bij e-mail van 12 augustus 2009 aan de advocaat van de stichting geschreven dat haar cliënt de geschillen tussen partijen op de kortst mogelijke termijn wil beëindigen in volle omvang en als "totaalpakket". In het bijzonder wil de arts dat partijen over en weer elkaar finale kwijting verlenen, zodat hij niet achteraf toch met claims kan worden geconfronteerd. In deze e-mail staan de voorwaarden nader omschreven, waaronder geheimhouding en de betekenis van finale kwijting volgens de arts, alsmede een bedrag van € 7.500,- aan buitengerechtigde kosten.
 - c) Op 13 augustus 2009 heeft telefonisch overleg tussen beide advocaten plaatsgevonden. Daarbij is ter sprake geweest dat de arts niet nadien met naheffingen of verrekening van voorschotten geconfronteerd wil worden, waarbij de advocaat van de arts heeft verzocht deze in de regeling van de finale kwijting op te nemen.
 - d) Op 17 augustus 2009 mailt de advocaat van de arts aan de advocaat van de stichting: "Op mijn telefoontje van afgelopen donderdagochtend reageerde u met de mededeling dat we er in beginsel 'uit' zijn op de buitengerechtigde kosten na, en dat u een en ander had voorgelegd aan uw cliënte, die daarop nog formeel zou reageren."
 - e) Daarop volgt een e-mail van de advocaat van het ziekenhuis van 17 augustus 2009 waarin staat:
"Cliënte is tot het volgende bereid:
- vergoeding van € 50.000,-
- praktijk neerleggen per 1 september 2009
- overname van zijn praktijk goodwill
- finale kwijting, geheimhouding."
"Cliënte is niet bereid aanvullend hierop nog andere bedragen te betalen, op welke grond dan ook.
DBC's worden niet gesloten.
Een en ander dient in een vaststellingsovereenkomst te worden opgenomen. Graag verneem ik met een enkel woord dat uw cliënt met het voorgaande kan instemmen waarna de vaststellingsovereenkomst zal worden opgesteld."
 - f) Daarop is op 18 augustus 2009 het volgende antwoord per e-mail gevolgd namens de arts: De nadere voorwaarde ten aanzien van de reeds geopende DBC's levert geen probleem op "waarbij hij er dus van uitgaat dat de verdere wederzijdse finale kwijting/vrijwaring geldt (na tenuitvoerlegging van de afspraken zoals vast te leggen in de vaststellingsovereenkomst) voor alle overige eventuele aanspraken voortvloeiende uit de relatie tussen partijen dan wel daaraan verbonden entiteiten, en/of de beëindiging daarvan."
Geconstateerd wordt dat behoudens de gebruikelijke afspraken over de berichtgeving partijen "er uit zijn".
 - g) Na een rappel bij e-mail van 24 augustus 2009 schrijft de advocaat van de stichting aan de advocaat van de arts:
"Gezien de formulering van uw mail van 18 augustus jl., vermoedt cliënte dat bij uw cliënt het misverstand bestaat dat de te treffen regeling ook betrekking heeft op de afrekening van zijn praktijkinkomen en praktijkkosten over de afgelopen jaren, per 1 september a.s. De praktijkinkomsten komen uw cliënt toe terwijl daar tegenover onkosten staan die door hem moeten worden vergoed. Een definitieve afrekening is nog niet beschikbaar maar zal zeer spoedig voorhanden zijn. Ik heb een en ander opgenomen in een concept-vaststellingsovereenkomst* die ik bij sluit."

h) Daarop volgt een e-mail van 24 augustus 2009 waarin de advocaat van de arts zich beroept op een telefoongesprek van 13 augustus 2009 waarin zij heeft besproken hoe de arts de finale kwijting zou mogen uitleggen, waarop de advocaat van de stichting zou hebben geantwoord dat partijen er behoudens de “BGK” (buitengerechtigde kosten) overeenstemming hadden bereikt. Volgens haar kan er daarom geen sprake zijn van misverstanden.

3 Bevoegdheid scheidsgerecht

De bevoegdheid van het scheidsgerecht volgt uit art. 27.2 van de toelatingsovereenkomst en is tussen partijen niet in geschil.

4. Beoordeling van het geschil in conventie en in reconventie

In conventie:

- 4.1 Tussen partijen staat vast dat de toelatingsovereenkomst is opgezegd tegen 1 januari 2010 en dat tegen deze opzegging geen beroep is ingesteld. Volgens de arts hebben partijen evenwel na de opzegging mondeling een vaststellingsovereenkomst gesloten om aldus de beëindiging van de toelating alsnog in onderling overleg op de wederzijds aanvaarde voorwaarden te regelen, zodat de opzegging als zodanig niet meer van belang is. De stichting betwist dat een vaststellingsovereenkomst tot stand is gekomen en beroept zich op de onaantastbaarheid van de opzegging.
- 4.2 Uit de door de arts overgelegde kopieën van de tussen de advocaten gewisselde e-mails van augustus 2009, in het bijzonder die van 17 en 18 augustus 2009, blijkt dat toen nagenoeg overeenstemming bestond over de voorwaarden van beëindiging van de toelating per 1 september 2009. Uit die e-mailwisseling kan echter niet volgen dat partijen het geheel eens waren of een zodanige overeenstemming hadden bereikt dat een van partijen zich niet meer aan een overeenkomst mocht onttrekken. Partijen hebben over en weer te kennen gegeven dat zij een schriftelijke vaststellingsovereenkomst wilden sluiten, waarmee zij klaarblijkelijk de bedoeling hebben kenbaar gemaakt dat zij zich pas door de aanvaarding en ondertekening daarvan definitief gebonden achtten. Ook al hadden zij elkaar reeds op vrijwel alle punten gevonden, dan heeft toch te gelden dat volledige overeenstemming pas zou zijn bereikt bij een akkoord over de uiteindelijke schriftelijke neerslag daarvan in de vaststellingsovereenkomst. Daaruit zou immers pas blijken of partijen hetzelfde voor ogen stond. Er is evenwel geen schriftelijke vaststellingsovereenkomst tot stand is gekomen, zodat reeds daaruit volgt dat het primaire standpunt van de arts niet kan worden aanvaard.
- 4.3 De advocaat van de stichting heeft bovendien, weliswaar laat doch tijdig, naar aanleiding van de e-mail van 18 augustus 2009 van de advocaat van de arts de kwestie van de finale kwijting opnieuw aan de orde gesteld toen hem bleek dat partijen daaraan een verschillende betekenis toekenden. De arts begreep onder de finale kwijting ook een definitieve afrekening van de hem toekomende honoraria en de door hem aan de stichting verschuldigde kosten, terwijl deze volgens de stichting daarbuiten dienden te blijven. Het concept van de schriftelijke vaststellingsovereenkomst bevatte voorts een concurrentiebeding dat tussen partijen niet was besproken. Partijen zijn het dus ook in feite nimmer volledig eens geworden. De e-mail van 18 augustus 2009 van de advocaat van de arts aan de advocaat van de stichting houdt bovendien onmiskenbaar naast instemming met de hoofdlijnen nog een voorbehoud in ten aanzien van de definitieve tekst van de overeenkomst. De advocaat van de stichting heeft nimmer aan de advocaat van de arts bericht dat tussen partijen volledige en definitieve overeenstemming was bereikt. Het telefoongesprek van 13 augustus 2009, dat duidelijk het karakter had van overleg tussen raadslieden, heeft in dit verband dan ook geen doorslaggevende betekenis. De advocaat van de arts mocht daaraan niet het vertrouwen ontnemen dat partijen het definitief eens geworden waren over een finale kwijting van alle vorderingen over en weer, temeer niet nu de onderdelen waarop de finale kwijting zou moeten zien niet expliciet aan de orde zijn geweest.

Haar e-mail van 18 augustus 2009 (zie 2.7 onder f) vormt in dit opzicht niet een voldoende aanwijzing, omdat daarin geen bevestiging valt te lezen van in voormeld telefoongesprek bereikte consensus doch alleen een weergave van hetgeen zij omtrent de finale kwijting heeft begrepen met de kennelijke bedoeling dat daarop nog een bevestiging moest volgen, hetgeen heeft geleid tot de afwijzende reactie van de stichting.

- 4.4 Het door de arts gevorderde bedrag van € 50.000,-- komt desondanks voor toewijzing in aanmerking op grond van het volgende.
- (i) Tussen partijen staat vast dat zij het erover eens waren geworden dat de arts (bij voorkeur) per 1 september 2009 in plaats van per 1 januari 2010 zijn toelating tot het ziekenhuis van de stichting zou beëindigen. Nader overleg hierover vond plaats op verzoek van de stichting, die aldus de praktijk van de arts op de door haar gewenste wijze kon laten voortzetten door plastisch chirurgen van een ander ziekenhuis. Met andere woorden: de inzet van de nader tussen partijen gevoerde onderhandelingen was een eerder vertrek van de arts uit het ziekenhuis. Kennelijk was dit de stichting iets waard, want zij is akkoord gegaan met betaling van een bedrag van € 50.000,-- en vergoeding van goodwill.
 - (ii) Toen bleek dat partijen het over de inhoud van de regeling niet geheel eens waren, heeft de stichting de onderhandelingen vrij abrupt afgebroken. Niet gebleken is dat de stichting, zoals op haar weg had gelegen, heeft getracht alsnog overeenstemming te bereiken over een beperktere finale kwijting. Bij dooronderhandelen hadden de nadelige gevolgen voor beide partijen beperkt kunnen worden.
 - (iii) Inmiddels was een situatie ontstaan waarin het voor de arts niet aantrekkelijk was nog vier maanden zijn praktijk voort te zetten, hetgeen in feite ook niet de wens van de stichting was.
 - (iv) De arts heeft op zijn beurt op een abrupte wijze en zonder enig overleg een einde gemaakt aan zijn praktijk in het ziekenhuis, zodat de weg voor de stichting alsnog vrij was haar plannen te verwezenlijken.
 - (v) Onder deze omstandigheden brengen allereerst de redelijkheid en billijkheid die in acht moet worden genomen in de contractuele relatie van partijen mee dat van de stichting verwacht had mogen worden dat zij de door haar aangeboden vergoeding gestand had gedaan en kan de arts daarop thans bij wege van schadevergoeding aanspraak maken. En in elk geval maakt het afbreken van de onderhandelingen de stichting in zoverre schadeplichtig, waarbij de schade wordt begroot op € 50.000,--.
- 4.5 De arts heeft bij zijn toelating geen goodwill betaald. Een contractuele grond die de stichting verplicht aan hem de goodwill van de praktijk te vergoeden ontbreekt. Nu de arts het afbreken van de onderhandelingen ook zelf heeft veroorzaakt door een naar het oordeel van het Scheidsgerecht niet te billijken eis dat de stichting zou afzien van de gebruikelijke afrekening van aan de arts toekomende honoraria onder aftrek van betaalde voorschotten en verschuldigde kosten, is er ook geen reden voor toewijzing van schadevergoeding te dezer zake.
- 4.6 De vordering tot betaling van immateriële schadevergoeding is bij gebreke van enige deugdelijke toelichting niet toewijsbaar. Ook de vordering tot betaling van buitengerechtelijke kosten ontbeert een voldoende feitelijke en juridische grondslag en wordt afgewezen.

In reconventie:

- 4.7 De stichting vordert in reconventie de arts te veroordelen om tegen bewijs van kwijting aan B. te voldoen € 59.427,10 voor verschuldigde praktijkkosten, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf 22 januari 2010 tot de dag der algehele voldoening en € 22.750,-- voor kosten van waarneming, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf 1 april 2010, alsmede de arts te veroordelen in de kosten van de procedure.

- 4.8 Met betrekking tot de praktijkkosten overweegt het Scheidsgerecht als volgt.
- (i) Tussen partijen is op 10 augustus 2005 tot stand gekomen de overeenkomst geïntegreerd declareren. Op grond van deze overeenkomst is de arts 3% van de omzet, vermeerderd met BTW, verschuldigd aan de stichting voor “kosten facturatie”, alsmede een in de stafvergadering vast te stellen deel van de kosten van haio’s en stafmedewerker, 30% van de kosten van het medisch secretariaat en de premie van de aansprakelijkheidsverzekering. Over 2005 zijn de totale kosten geraamd op € 18.000. Op 23 december 2009 zond de stichting de arts een factuur terzake van afrekening van de kosten 2004-2009 ter hoogte van € 59.426,--. Uit de achterliggende gegevens blijkt dat niet alleen de overeengekomen kosten in rekening worden gebracht, maar dat ook verrekening van de ontvangen honorariumvoorschotten plaatsvindt.
- (ii) De juistheid van de vordering is van de zijde van de arts bestreden bij brief van 5 januari 2010. De arts stelt dat de stichting ten onrechte uitgaat van zijn deelname aan de lumpsum en dat de vorderingen deels zijn verjaard en onjuist dan wel onduidelijk zijn. Daarop is gemotiveerd gereageerd door de stichting. De arts heeft op 31 augustus 2009 een gecorrigeerd overzicht van de vorderingen toegestuurd gekregen, waarvan de juistheid door de arts bij verweer in reconventie is bestreden.
- De arts beroept zich erop dat hij op zijn uitdrukkelijk verzoek buiten de lumpsum-regeling en buiten de matrixstructuur valt. Wat daarvan zij, dat wil niet zeggen dat de arts geen rekening zou hebben te houden met financiële beperkingen van de zijde van de stichting. In de toelatingsovereenkomst zoals deze tussen partijen gold is in artikel 20.5.2 bepaald: “Indien en voor zover door het indienen van de declaraties het voor de specialist geldende honorariumbudget wordt over- of onderschreden zal er een verrekening plaatsvinden. Afspraken over de aard en de wijze van de in dit lid bedoelde verrekening worden begrepen in de overeenkomst als bedoeld in artikel 2 lid 2 van deze toelatingsovereenkomst.” Daarmee wordt bedoeld op een productieovereenkomst tussen arts en ziekenhuis. Indien tussen partijen geen productieovereenkomst tot stand is gekomen – zoals in dit geval – bepaalt onderdeel c van artikel 2.2 van de toelatingsovereenkomst dat de arts het financiële kader van het ziekenhuis in acht neemt. Uit de overgelegde stukken, in het bijzonder de brief van de stichting aan de arts van 11 november 2005 waarin hem onder meer wordt meegedeeld hij niet buiten de lumpsum-regeling gehouden kan worden, en het ontbreken van ieder weerwoord van de arts volgt dat hierover geen geschil bestond. Nu de arts niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 2.2 sub c jegens hem geen toepassing zou moeten vinden, dient afgerekend te worden volgens hetgeen in de declaratieovereenkomst is bepaald, met inachtneming van het financiële kader van de stichting.
- (iii) De arts heeft bij factuur van 23 december 2009 in de bijlagen een deugdelijk gespecificeerde afrekening gekregen waarvan de juistheid door hem onvoldoende is betwist. Het Scheidsgerecht acht het standpunt van de stichting voldoende gemotiveerd en is van oordeel dat de arts dit bedrag aan de stichting behoort te betalen. Nu partijen het erover eens dat de factuur € 0,61 te laag was, is het gevorderde bedrag toewijsbaar. Bij betaling daarvan is de hem toegezonden factuur voldaan, hetgeen tot gevolg heeft dat ter zake van de eindafrekening door de stichting kwijting dient te worden verleend.
- 4.9 Met betrekking tot de kosten van waarneming oordeelt het Scheidsgerecht als volgt.
- (i) Op zichzelf is juist dat de arts zijn praktijk tot 1 januari 2010 had behoren voort te zetten. Door dat niet te doen is hij toerekenbaar tekortgeschoten in de nakoming van de toelatingsovereenkomst en is hij in beginsel schadeplichtig. Dat klemt temeer nu hij over zijn vertrek per 1 september 2009 kennelijk geen overleg met de stichting heeft gevoerd.
- (ii) De stichting mocht om haar schade te beperken de praktijk van de arts laten waarnemen, doch zij kon dit niet doen zonder daarover eerst met de arts in overleg te treden en zonder hem te sommeren zijn verplichtingen na te komen. Dat zij dit heeft nagelaten vloeit kennelijk voort uit het feit dat zij wist dat de arts zijn praktijk per 1 september 2009 had neergelegd, na zich eerst ziek te hebben gemeld, en dat dit vervroegde vertrek haar uitdrukkelijke instemming had.

(iii) Niet is gebleken dat de opbrengsten van de praktijk na 1 september 2009 aan de arts ten goede zijn gekomen, en niet valt in te zien waarom de arts te dezer zake zelf een vordering had behoren in te stellen. Bij rechtmatige waarneming van zijn praktijk had hij zonder meer recht op de opbrengsten onder aftrek van de kosten van waarneming en de andere gebruikelijke kosten.

(iv) In elk geval heeft de stichting niet aannemelijk gemaakt dat zij schade heeft geleden, nu zij op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de kosten van waarneming niet zijn gedekt door de opbrengsten uit de praktijk.

(v) Ten slotte is het ook naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar kosten van waarneming te vorderen zonder inzicht te geven in de financiële gegevens over de desbetreffende periode.

Op grond van dit alles is niet komen vast te staan dat de arts een vergoeding wegens waarneming van zijn praktijk verschuldigd is, zodat deze vordering wordt afgewezen.

- 4.10 Het Scheidsgerecht vindt in de uitkomst van deze procedure redenen de kosten naar billijkheid te verdelen als hierna in de beslissing is vermeld.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende vonnis in conventie en in reconventie:

- 5.1 De stichting is gehouden aan eiser tegen kwijting te voldoen een bedrag van € 50.000,-- (vijftigduizend euro) met de wettelijke rente vanaf tien dagen na de datum van dit vonnis tot de dag van betaling.
- 5.2 De arts is gehouden aan de stichting te voldoen een bedrag van € 59.427,10, met de wettelijke rente vanaf 10 januari 2010 tot de dag der betaling.
- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 5.934,- komen voor rekening van beide partijen ieder voor de helft, zodat de stichting een bedrag van € 2.967,- aan de arts dient te voldoen.
- 5.4 Ieder van partijen draagt voor het overige de eigen kosten.
- 5.5 Het over en weer meer of anders gevorderde is niet toewijsbaar.

Dit vonnis is vastgesteld te Utrecht en is op 15 juni 2010 aan partijen verzonden.